

بررسی تطبیقی بن‌مایه عشق به وطن در شعر پایداری فارسی و عربی

۱. عزت‌ملا ابراهیمی*، ۲. نرگس لرستانی**، ۳. مسعود باوان‌پوری***

۱- استاد زبان و ادبیات عربی دانشگاه تهران، تهران، ایران

۲- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی دانشگاه آزاد اسلامی واحد گرمسار، گرمسار، ایران

۳- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی دانشگاه شهید مدنی آذربایجان، تبریز، ایران

(تاریخ دریافت: ۱۳۹۶/۰۸/۱۷؛ تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷/۰۴/۲۳)

چکیده

ادبیات پایداری شاخه‌ای از ادبیات است و به اشعاری اختصاص دارد که نتیجه مقاومت و دلاورمردی‌های یک ملت یا قوم در برابر هر گونه تجاوز، ظلم و ستم است. با نگاهی به ادبیات کشورهای درگیر جنگ داخلی یا خارجی درمی‌یابیم که این نوع از ادبیات نزد آن‌ها جایگاه ویژه‌ای دارد. دو کشور ایران و فلسطین از این منظر نقاط اشتراک زیادی دارند. وطن‌دوستی یا عشق به میهن یکی از مهم‌ترین بن‌مایه‌های اشعار شاعران این دو ملت است. مقاله حاضر کوشیده‌است با بررسی هفت دیوان شعر از این زبان‌ها و انتخاب نمونه‌هایی از دریای بیکران وطن‌دوستی آن‌ها، با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی به بررسی و تبیین این حس در اشعار آنان بپردازد. نتایج پژوهش حاکی از وجود اشتراک‌هایی در زمینه ستایش سرزمین و افسوس بر گذشته آن، تشبیه وطن به مادر و محبوب، ناراحتی از اوضاع کشور، ستایش آزادی‌خواهان و بهره‌گیری از میراث گذشته و... است.

کلیدواژه‌ها: ادبیات تطبیقی، شعر پایداری، وطن، ایران، فلسطین.

* E-mail: mebrahim@ut.ac.ir

** E-mail: neaiesh8078@gmail.com (نویسنده مسئول)

*** E-mail: masoubavanpouri@yahoo.com